

givet i Straffetiden, bliver han at hjemsende til Forsørgelseskommunen, saafremt denne under Sagens Drift er udfunden, men i modsat Fald at aflevere til Straffetidets Fattigvæsen, for derefter af dette at foranstaltes hjemsendt, naar Forsørgelseskommunen er udfunden og dennes Forsørgelsespligt er anerkendt. Udgifterne ved den af Politiet saaledes iværksatte Hjemsendelse eller Aflevering, derunder indbefattet Udgifterne til paagældendes Beskæftning og Forplejning, indtil Hjemsendelsen eller Afleveringen til vedkommende Fattigvæsen har fundet Sted, blive at udrede af den Kommune, der ifølge Bestemmelsen i foranstaaende Punktum er pligtig at modtage ham, dog, saafremt en anden Kommune er hans Forsørgelseskommune, mod Regres til denne; kan Forsørgelseskommunen ikke udfindes, forholdes der med de ovennævnte Udgifter paa den i § 55 sidste Punktum foreskrevne Maade. — Med Hensyn til de Omkostninger, der, efter at Afleveringen til Fattigvæsenet har fundet Sted, medgaa til paagældendes videre Underhold og Hjemsendelse, komme de almindelige herom gældende Regler til Anvendelse.

Personer, der for andre Forbrydelser og uden i Forbindelse dermed at være straffede for Løsgænger eller Betleri ere ansete med mindre Straf end offentligt Arbejde, blive, naar de efter endt Straf erklære sig for trængende, at aflevere til Fattigvæsenet paa det Sted, hvor Straffen er udstaaet.

§ 57.

Naar en Person, som rejser for at søge Arbejde i sin Profession eller i øvrigt rejser om for at søge Arbejde eller Fortjeneste og som følge deraf ifølge Bestemmelserne i Forordning af 10de December 1828 skal være forsynet med Vandrebog eller Rejsepas, bliver at hjemsende i Genhold til de i bemeldte Forordning indeholdte Bestemmelser, sfer dette enten ved, at han af Politiet hjemskrives, eller ved, at han af Politiet afgives til Fattigvæsenet til Hjemsendelse efter de almindelige Regler om trængendes Hjemsendelse. Hjemskrivning, der kun bør vælges, naar der er Grund til at antage, at den ikke vil lede til Misbrug, sfer derved, at han af vedkommende Politimester ved Paategning i Vandrebogen eller Pasjet eller ved Medgivelse af et Evangspas henvises til den Kommune, som efter de foreliggende Oplysninger, derunder den paagældendes Forklaring, maa anses som hans Forsørgelsessted, saaledes at der ikke gives ham nogen Ledsager, og at der af Politimestrene i de Kjøbstæder, som han har at vandre igennem, udbetales ham Tærepenge med et vist Beløb, hvis Størrelse fastsættes af Indenrigsministeren, for hver Mil indtil den Kjøbstad, der efter den ham foreskrevne Rejseplan ligger nærmest, samt at han, saafremt han afviger fra den Vej, det i Vandrebogen eller Pasjet er paalagt ham at følge, ifalder Straf af 3 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Viser det sig undervejs, at denne Hjemsendelsesmaade giver Anledning til Misbrug, har Politiet at afgive den paagældende til Fattigvæsenet til Hjemsendelse under Opsyn, i hvilket Tilfælde da den Kommune, hvori Hjemsendelsesmaaden forandres, bliver at anse som den assendende Kommune. Tærepenge til hjemviste Personer udredes forstudsvis af hvert Steds Politikasse og erstattes samme efter aarlig Opgørelse for Landets Vedkommende af Amtsrepartitionsfonden og for Kjøbstædernes af Kommunekassen. Udgifterne til hjemvistes Oversendelse over Belterne eller fra en Søkjøbstad her i Landet til Udlandet blive at erstatte vedkommende Søkjøbstads Politikasse, af hvilken de forstudsvis udredes, fra den Kommune, hvorfra Hjemvisningen er stet, og blive derefter endelig at bære paa den i § 55 i Slutningen foreskrevne Maade. Med Hensyn til de Personer, som i Genhold til Lov om Tilsynet med fremmede og rejsende af 15de Maj 1875 blive at udvise af Landet, har det sit Forblivende ved de i denne Lovs §§ 16 og 17 indeholdte Forskrifter.